

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.641 van 29 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 september 2008 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 26 april 2008 bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Istanbul een aanvraag in om in het bezit gesteld te worden van een visum type D.

1.2. Op 25 september 2008 besliste de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid het gevraagde visum niet toe te staan. Deze beslissing, die verzoeker op 26 september 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) BETROKKENE KAN ZICH NIET BEROEPEN OP DE BEPALINGEN VAN ART. 40BIS VAN DE WET VAN 15/12/1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN;

OVERWEGENDE DAT DHR.(A.M.), GEBOREN OP 15/6/1980 EN VAN TURKSE NATIONALITEIT OP 26/4/2008 EEN VISUM INDIENDE IN FUNCTIE VAN MEVR. (D.C.L.), GEBOREN OP 5/1/1982 EN VAN NEDERLANDSE NATIONALITEIT;

OVERWEGENDE DAT MIJNHEER UIT ZWEDEN IN 2005 VEROORDEELD WERD TOT 8 MAANDEN GEVANGENISSTRAF DOOR HET HOOGGERECHTSHOF VAN SKANE EN BLEKINGE (ZWEDEN) WEGENS TWEE FEITEN VAN SLAGEN EN VERWONDINGEN, TWEE FEITEN VAN DWANG, BEDREIGINGEN EN POGING TOT VERKRACHTING;

OVERWEGENDE DAT MIJNHEER UIT ZWEDEN WERD GEZET EN EEN TERUGKEER-VERBOD KREEG TOT 2015;

OVERWEGENDE DAT BETROKKENE, DOOR ZIJN PERSOONLIJK GEDRAG, BIJGEVOLG EEN BEDREIGING VORMT VOOR DE OPENBARE ORDE;

GEZIEN DEZE BEDREIGING VAN DERGELIJKE AARD IS DAT ZIJN PERSOONLIJKE EN FAMILIALE INTERESSEN NIET KUNNEN PRIMEREN OP HET BEHOUD VAN DE OPENBARE ORDE.

BIJGEVOLG KAN DE BETROKKENE ZICH NIET BEROEPEN OP DE RICHTLIJNEN VAN ARTIKEL 40BIS VAN DE WET VAN 15/12/1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN EN DIT IN OVEREENSTEMMING MET ARTIKEL 43 VAN DEZE WET;

BIJGEVOLG WORDT DEZE VISUMAANVRAAG GEWEIGERD.(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Gegrondheid van het beroep.

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht zoals omschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1. De Raad wijst er in eerste instantie op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betrekking hebben op de formele motiveringsplicht en niet op de materiële motiveringsplicht zoals verzoeker verkeerdelijk stelt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze werd genomen, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij betoogt dat de motieven op grond waarvan zijn aanvraag werd geweigerd niet duidelijk blijken uit de

bestreden beslissing. Er wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet, immers gesteld dat verzoeker veroordeeld werd tot 8 maanden gevangenisstraf door het Hooggerechtshof van Skane en Blekinge in Zweden wegens twee feiten van slagen en verwondingen, twee feiten van dwang, bedreigingen en poging tot verkrachting. Tevens wordt er toegelicht dat hij uit Zweden werd gezet en een terugkeer-verbod kreeg tot 2015 en dat hij door zijn persoonlijk gedrag een bedreiging vormt voor de openbare orde. Voorts wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat de bedreiging die verzoeker uitmaakt voor de openbare orde van die aard is dat zijn persoonlijke en familiale belangen niet kunnen primeren. Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt uiteengezet op welke manier zijn persoonlijke gedrag de openbare orde zou kunnen bedreigen. De Raad wijst er evenwel op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). Nu in de bestreden beslissing expliciet wordt gesteld dat verzoeker zich twee maal schuldig maakte aan slagen en verwondingen en gekend is wegens twee feiten van dwang, bedreigingen en poging tot verkrachting, kan verzoeker niet in redelijkheid voorhouden dat niet blijkt op welke wijze uit zijn gedrag kan afgeleid worden dat hij de openbare orde zou kunnen bedreigen. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de voorziene motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoeker kan bovendien niet voorhouden de juridische en feitelijke gronden die de beslissing onderbouwen niet te kennen nu hij deze citeert en bekritiseert in zijn verzoekschrift.

2.1.2. In de mate dat verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de visumaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker poogt weliswaar de gedragingen waarvoor hij werd veroordeeld te minimaliseren door te stellen dat zijn ex-vrouw in Zweden lasterlijke en leugenachtige verklaringen aflegde en dat hijzelf de taal niet kende en niemand hem kon helpen, maar weerlegt hierdoor niet dat de vaststelling dat hij effectief veroordeeld werd voor ernstige feiten, wat impliceert dat deze feiten als bewezen beschouwd werden.

Verzoeker kan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat er reeds drie jaar verstreken zijn sedert de veroordeling en dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet aantoont dat hij de Belgische openbare orde actueel nog zou kunnen bedreigen. In de bestreden beslissing wordt immers vermeld dat de Zweedse autoriteiten - die werden geconfronteerd met het gedrag verzoeker en het toekomstig risico dat verzoeker uitmaakte derhalve goed konden inschatten - een terugkeer-verbod voorzagen tot 2015. Uit de aard van de feiten (gewelddelict) en het herhaald karakter van de inbreuk - gegevens die uitdrukkelijk worden vermeld - blijkt evenzeer dat verzoeker een actueel gevaar vormt. Daarnaast toont verzoeker niet aan dat de beslissing van het bestuur indruist tegen het door hem geciteerde arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 27 oktober 1977. Evenmin toont hij aan dat de verwijzing naar een eerder arrest van de Raad (RvV 14

december 2007, nr. 4.958), dat gebaseerd was op feiten die volledig verschillen van de feiten die aan de basis liggen van huidige beslissing, dienstig is.

Een schending van de motiveringsplicht of van artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zo de bestreden beslissing al dient beschouwd te worden als een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker - de bestreden beslissing ontnemt verzoeker immers geen enkel verblijfsrecht en uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem een verblijfsrecht, in die staat, toe te staan op basis van het loutere feit dat hij er voor opteert te verblijven bij een persoon die zich rechtsgeldig in die staat mag ophouden -, moet worden vastgesteld dat het om een door artikel 8, tweede lid van het EVRM toegestane inmenging gaat. De inmenging is immers door de wetgever voorzien en nodig met het oog op de bescherming van de openbare orde.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat de persoonlijke en familiale belangen van verzoeker niet kunnen primeren op het behoud van de openbare orde, zodat verzoeker ook ten onrechte betoogt dat de verschillende belangen niet tegen elkaar werden afgewogen. Aangezien tevens de inbreuken die door verzoeker werden gepleegd en de door de Zweedse overheid hieraan gekoppelde gevolgen werden weergegeven, kan verzoeker ook niet in redelijkheid stellen dat verweerder zich beperkt heeft tot een algemene overweging.

Het gegeven dat een persoon gehuwd is en dat de rechtsgeldigheid van dit huwelijk niet betwist wordt, heeft verder niet tot gevolg dat, zoals verzoeker lijkt te willen stellen, artikel 43 van de Vreemdelingenwet niet kan toegepast worden of dat de toepassing van deze bepaling automatisch een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker nog betoogt dat de bestreden beslissing het recht op een privé- en gezinsleven van zijn echtgenote - die volgens verzoeker Turkije enkel van vakanties kent en er geen belangen heeft - schendt moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op de echtgenote van verzoeker. Ten overvloede dient nog te worden gesteld dat het feit dat de Nederlandse echtgenote van verzoeker Turkije enkel kent van vakantieperiodes haar niet verhindert haar echtgenoot in Turkije te vervoegen en dat, nu niet betwist is dat haar echtgenoot in Turkije woonachtig is, haar stelling dat zij geen belangen heeft in Turkije niet kan aanvaard worden.

Verzoeker maakt een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In de mate dat verzoeker in zijn derde middel de schending van het evenredigheids- en het proportionaliteitsbeginsel aanvoert kan het volstaan, onder verwijzing naar wat reeds werd gesteld bij de bespreking van de vorige middelen, dat niet blijkt dat de bestreden beslissing disproportioneel is. Er kan immers niet ingezien worden waarom het algemeen belang, dat gediend is met maatregelen ter bescherming van de openbare orde, zou dienen te wijken voor de private belangen van verzoeker.

In zoverre verzoeker, in het derde middel, daarnaast nogmaals stelt dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden is, omdat in de bestreden beslissing niet wordt geduid waarom de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de private belangen ondergeschikt acht aan het algemeen belang, kan het volstaan nogmaals te benadrukken dat de formele motiveringsplicht niet tot gevolg heeft dat motieven die evident zijn dienen weergegeven te worden of dat de motieven van de motieven dienen toegelicht te worden.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.